

Een tweede kans

Een tweede kans

Amanda Prowse

Oorspronkelijke titel: Second chance cafe
© 2015 Amanda Prowse
© 2015 Head of Zeus Ltd, London
© 2016 Nederlandstalige uitgave: Aerial Media Company bv, Tiel
1ste druk

ISBN 978-94-026-01596
NUR 302

Omslagontwerp: www.cabinlondon.co.uk | Photograph © Shutterstock,
woman@plainpicture
Fotograaf auteur: Paul Smith
Opmaak: Teo van Gerwen Design
Vertaling: Karien Gommers en Marlies van der Wal

www.amandaprowse.org
www.aerialmediacom.nl
www.facebook.com/Aerialmediacompany

Dit boek is ook leverbaar als e-book: ISBN 978-94-026-01633

Blijf op de hoogte van het laatste nieuws over onze producten en auteurs!
Schrijf je in op onze nieuwsbrief op www.aerialmediacom.nl.

Aerial Media Company bv.
Postbus 6088
4000 HB Tiel

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 Auteurswet 1912, juncto het Besluit van 20 juni 1974, Stb. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, Stb. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB, Hoofddorp).

Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken dient men zich tot de uitgever te wenden.

Ik ben veel dank verschuldigd aan mijn teams bij

Head of Zeus, Midas en PFD.

Mijn collega's, mijn vrienden.

Ik hou echt heel, heel veel van jullie.

Proloog

Bea liet de warme wind van New South Wales door haar lange, grijze haren waaien. Het was vroeg in de avond en het zonlicht viel op haar gezicht. De temperatuur was aangenaam en er hing een sfeer van verwachting in de lucht. Voor de inwoners van Sydney kon het niet warm genoeg zijn, ze wilden zoveel mogelijk genieten van alles wat het buitenleven te bieden heeft. Ze keek naar de bronzen beer voor haar. *Il Porcellino* keek terug terwijl ze haar vingers ongedurig in de zakken van haar felgroene, linnen jurk bewoog. Achter haar, in Macquarie Street, haastten de forenzen zich naar huis om nog zoveel mogelijk van de avondzon te kunnen genieten, onderweg hun jasjes uittrekkend en hun mouwen oprullend. Groepjes uitgelaten collega's die alvast hun eigen kerstborrels hadden gehouden, wandelden met de armen over elkaars schouders geslagen over straat, een betere manier van teambuilding dan een door het bedrijf georganiseerde activiteit. Bea benijdde hen om de alledaagsheid van hun bezigheden. Ze keek even naar links en naar rechts, onderdrukte haar verlegenheid en deed een stap naar voren. Behoedzaam wreef ze over de glanzende neus van het bronzen dier.

‘Alsjeblieft,’ zei ze en heel even sloot ze haar ogen. Toen gooide ze het kleine ronde muntje met het vierkanten gat in het water aan

de voet van het beeld. Ze gooide haar hoofd achterover, haalde diep adem en keek omhoog naar de grote bogen, het mooie, ijzeren hekwerk en de galerij erachter. Het was een prachtig gebouw in de stad waarvan ze hielden; dat gaf troost. Dit was niet de vervelendste plek voor haar man om te sterven.

‘Hé, u bent er weer. Hebt u even een ommetje gemaakt?’ De vriendelijke verpleegster deed de tl-verlichting in de kamer uit waardoor het aangenaam duister werd. Alleen de lamp boven de wastafel was nog aan, het verspreidde een prettig, rustgevend licht.

‘Niet echt, ik had behoefte aan wat frisse lucht. Het is warm vandaag.’ Bea trok haar jurk recht. De verpleegster knikte. Het weer deed er voor haar niet zoveel toe, haar dienst zou pas in de ochtend eindigen. Ze legde haar ene hand om Peters pols en streelde met de rug van haar andere hand over zijn voorhoofd. Met een glimlach keek ze in zijn troebele ogen. ‘Ik kom straks weer terug, Peter.’

Bea waardeerde de manier waarop de verpleging met haar echtgenoot omging. Ze wist niet of hij hen kon horen of begrijpen, maar ze was blij dat ze daar wel van uitgingen.

Ze ging weer zitten in de zachte stoel naast Peters bed. Ze droeg al drie dagen dezelfde kleren, gekreukeld, met hier en daar een kof-fievlek en strepen mascara op de mouw.

‘Als u nog iets nodig hebt, mevrouw Greenstock, hoeft u alleen maar op de bel te drukken,’ zei de verpleegster op weg naar de deur.

Bea knikte. ‘Dank u wel, dat zal ik doen. Denkt u dat hij nog iets nodig heeft nu? Moeten we hem meer medicijnen geven?’

De verpleegster knikte vriendelijk en sprak heel langzaam, alsof ze het tegen een kind had. ‘Nee. Geen medicijnen meer. Het is nu echt beter om de natuur zijn gang te laten gaan.’

‘Hoelang nog, denkt u, als u het zou moeten inschatten?’ Ze zei

het zachtjes, met haar ogen afgewend uit schuldgevoel over de vraag.

De verpleegster schudde haar hoofd, haar stem was even zacht. ‘Dat is echt heel lastig te zeggen. Soms gaat het ineens heel snel aan het einde, maar anderen houden vast aan het leven, soms dagenlang. We weten het niet, maar ik denk dat het bij Peter eerder snel zal gaan dan langzaam. Het is goed dat u er bent.’ Ze glimlachte nog even en sloot de deur achter zich.

Bea was dankbaar voor haar eerlijkheid en vriendelijkheid. Ze leunde voorover in de stoel en plantte haar ellebogen op haar knieën. ‘Hoorde je dat, lieveling? Het is goed dat ik er ben. Maar eigenlijk had ik liever gehad dat we hier allebei niet waren. Ik had liever gehad dat we allebei op een boot zaten, zeilend rond de Whitsunday eilanden. Met zelf gevangen verse vis als lunch, die we dan wegspoelen met gekoelde witte wijn. En daarna doen we een dutje op het dek en wanneer we weer wakker worden, zwemmen we in die prachtige zee naar een eilandje. Dan wandelen we over het fijne, witte zand en gaan we ergens zitten en kijken we gewoon wat voor ons uit.’ Ze glimlachte. ‘Weet je nog, die geweldige kerst? Alleen wij tweeën. Het was paradijselijk, hè? De beste vakantie ooit.’

Bea pakte zijn hand en boog zich naar zijn gezicht. Zijn ogen leken troebeler en zijn hoofd bewoog langzaam heen en weer, alsof hij het gezicht zocht dat hij niet langer kon zien.

‘Het is goed, lieverd, ik ben bij je. Ik ga nergens heen.’

Ze zag een kleine beweging bij zijn mond. In het halfduister van de kamer wilde ze zichzelf graag wijsmaken dat het een laatste glimlach was, voor haar, maar dat kon ook verbeelding zijn. Hij was verward in een strijd. Badend in ziekelijk, zoet geurend zweet probeerde zijn lichaam het onvermijdelijke te voorkomen. Het was een weeïge, onaangename lucht die ze nooit zou vergeten. Wanneer ze het ooit weer zou ruiken, bij bepaalde bloemen of in de adem van

oude en zieke mensen, zou ze onmiddellijk weer hier zijn, in deze kamer, op dit moment.

Bea dacht aan de vele sterfscènes die ze had gezien in films en toneelstukken. De moeizame laatste liefdesverklaring of bekentenis die de stervende uitsprak terwijl de violen aanzwollen. Dat was natuurlijk volkomen flauwekul. Ze had één keer eerder iemand zien sterven, toen ze toevallig langs een verkeersongeluk liep op de hoek van Elizabeth Street en Park Street. De man had nauwelijks met zijn ogen geknipperd voor hij heenging. Peter vocht echter met ijzeren wilskracht voor elke laatste seconde. Ze wilde dat het in het echt net zo zou gaan als in de film. Dat hij rechtop zou gaan zitten en haar diep in de ogen zou kijken, met zijn hand tegen haar gezicht en een bloot op zijn wangen. Dat hij tegen haar zou zeggen dat alles goed zou komen, dat hij nergens spijt van had en dat hij altijd van haar had gehouden. Dat laatste wist ze wel, maar het idee dat nooit meer te zullen horen maakte haar vreselijk verdrietig.

Ze werd overspoeld door liefde en dankbaarheid voor deze man die de liefde van zijn leven had ontmoet en er genoeg mee had genomen naast haar te lopen in de wetenschap dat hij bij haar op de derde plaats kwam. Op plaats één en twee kwamen haar zoon en de herinnering aan iemand van wie ze lang geleden had gehouden. Zelfs nu, op zijn sterfbed, zweeg hij daarover, alsof hij de ervaring voor haar zo aangenaam mogelijk wilde maken. Ze hoefde geen violen.

‘Ik ben zo blij dat ik je heb ontmoet, Peter. Je bent een geweldige man, een geweldige vriend en ik hou van je. Dat weet je toch, hoop ik?’ Ze zuchtte. ‘Wat moet ik nu, lieveling? Hoe moet ik nu verder?’ Ze herinnerde zich de woorden die zijn levensmotto vormden nog letterlijk. *Het leven is voor de dapperen. Vergeet dat nooit. Je leeft maar één keer.*

‘Ik weet het...’ Ze knikte. De vele zilveren armbanden om haar

pols gleden naar beneden, het geluid ervan doorbrak de stilte. Ze kneep in zijn hand, hopen op een reactie.

‘O, lieverd, je hand is helemaal koud.’ Ze boog zich voorover en kustte hem op zijn neus, die ook koud aanvoelde. De rest van zijn lichaam was nog steeds verhit, als een oven die langzaam uitgaat en steeds minder warmte om zich heen verspreidt.

Peter draaide zijn hoofd een beetje en met zijn laatste krachten reikte hij naar een plekje rechts van haar hoofd. Zijn dunne benen bogen in dezelfde richting, alsof hij probeerde op te staan.

‘Waar ga je naartoe?’ Ze huilde. Ze wist waar hij naartoe ging en dat ze niet met hem meekon. ‘Ga maar, lieveling, ga maar waar je heen wil. Het is goed, ga maar slapen. Weet dat er van je gehouden wordt.’

Peter viel terug in de kussens en zijn ademhaling haperde. Hij opende zijn mond alsof hij iets probeerde te zeggen. Ze boog zich voorover en hield haar oor tegen zijn mond. Zijn laatste woorden waren niet meer dan een fluistering. ‘Het was geweldig.’

‘O, dat was het zeker, Peter. Dat was het zeker!’

Zijn ademhaling werd trager, steeds trager, tot er geen ademhaling meer was.

Bea wachtte en hield haar blik strak gericht op de vettige huid van zijn keel, hopen op een beweging die zou betekenen dat hij nog steeds bij haar was. Maar die was er niet.

Ze hadden haar verteld op de knop te drukken wanneer het onvermijdelijke was gebeurd of wanneer ze iets nodig had, maar ze bleef roerloos zitten en hield zijn hand vast. Haar andere hand lag in de nog warme holte van zijn elleboog. Ze wilde zo blijven zitten tot de warmte verdwenen was, zoals bij een baby die in slaap gezongen is, wachtend op het juiste moment om zachtjes achteruit te lopen en de kamer uit te gaan, de deur op een kier te laten.

Het was ver na middernacht toen ze eindelijk haar geliefde verliet en met het zachtjes sluiten van de deur afscheid nam van een huwelijk dat bijna dertig jaar had geduurd.

Het was rustig in het restaurant van het ziekenhuis. Af en toe werd de stilte doorbroken door een arts in gekreukelde operatiekleding, met donkere schaduwen onder zijn ogen. Ze knikten in haar richting, wetend dat ze daar niet zou zijn vanwege vrolijke omstandigheden, helemaal alleen op dat onchristelijke tijdstip met een kop slappe automatenkoffie voor haar neus. Ze was blij dat ze haar verder met rust lieten. Ze wilde alleen zijn met de beelden die zich in haar hoofd vormden. Zijn laatste momenten zetten zich vast in haar geheugen, beschikbaar om in de toekomst opgeroepen te worden.

Ze keek rond in het restaurant waar ze de laatste tien dagen zo vaak haar toevlucht had gezocht. De plek waar ze ieder uur naartoe was gekomen wanneer de verpleging de kamer binnenkwam om hem te verzorgen. Ze had hen altijd de tijd gegeven om de taken uit te voeren die zij niet wilde zien. Niet zozeer voor haarzelf, maar voor Peter. Het was een vreemde gedachte dat nu iemand anders aan de beurt was om op die kunststof stoel te zitten en zich af te vragen waarom ze zich zo verdoofd voelde. Vrouwen net als zij, die hetzelfde meemaakten als zij, zouden de menukaarten doorlezen, chocoladerepen uit de mandjes vissen en in hun zakken naar gepast geld zoeken. Ze voelde medelijden met hen omdat ze niet wisten wat er op hen afkwam, en het was verschrikkelijk.

‘Daar ben je!’ Wyatts stem rukte haar los uit haar mijmeringen. Zijn witte overhemd stond iets te ver open en op zijn kaki korte broek zaten grasmvlekken. Het leek of hij net uit de tuin kwam. Hij klonk een beetje boos, alsof ze zich verstopt had. Zijn houding en toon straalden uit dat het hele gedoe hem heel slecht uitkwam.

‘Ik kon verdorie nergens een parkeerplek vinden, en dat op dit tijdstip. Het is 2013, we sturen raketten de ruimte in en er past meer informatie op een digitaal kaartje ter grootte van een postzegel dan in de hele nationale bibliotheek van Canberra, maar mensen ’s nachts toegang verschaffen tot een parkeerterrein is te ingewikkeld. Het is gewoon te gek voor woorden.’ Hij speelde even met de sleutelbos en liet die toen in zijn bezwete hand liggen.

Bea knikte. Dat was het. Te gek voor woorden.

‘En? Hoe is het nu met hem?’ Wyatt plaatste zijn handen in zijn zij, weer alsof hij boos op haar was.

Ze keek naar haar zoon en speelde met de armbanden om haar pols. ‘Hij is gestorven, Wyatt. Een paar uur geleden.’ Het was de eerste keer dat ze het hardop zei. ‘Het was eigenlijk heel vredig. Hij viel gewoon in slaap. Ik hield zijn hand vast. Hij leek te reiken naar iets in de verte, alsof hij ergens heen wilde. Ik zei dat het goed was, alsof ik hem toestemming gaf eigenlijk. Toestemming om mij te verlaten. En toen ging hij.’ Ze glimlachte kort.

‘O, mam,’ zei hij op neutrale toon.

Ze vroeg zich af wat hij bedoelde. *O, mam, ik vind het zo erg voor je of Ik wou dat ik eerder was gekomen of Alsjeblieft moeder, doe niet zo theatraal.* Ze zou het niet kunnen zeggen. Wyatt was beter met praktische zaken dan met emoties. Hij wilde het vast liever over de begrafenis en de financiële afhandeling hebben dan over haar gevoelens. Maar dat was dan jammer voor hem.

‘Ik wist niet wat ik moest doen, dus heb ik jou maar gebeld.’ Ze had het onaangename gevoel dat ze zich moest verantwoorden voor het ongemak dat ze hem bezorgde.

‘Natuurlijk.’ Hij knikte. ‘Ik breng je naar huis zodra je er klaar voor bent.’ Hij legde zijn hand eventjes op haar schouder en trok hem toen snel weer weg.

Ze voelde de afdruk van zijn vingers op haar huid, als een brandplek. Even overwoog ze om hem uit te leggen dat hart- en vaatziekten noch hartaanvallen besmettelijk zijn. Hij was veilig. Ze voelde een mengeling van teleurstelling en opluchting. Hoewel een stevige omhelzing fijn zou zijn geweest, zouden ze zich er ook erg opgelaten bij hebben gevoeld. Ze waren het gewoon verleerd.

Twintig minuten later reden ze door een verlaten Elizabeth Street in Wyatts grote, glanzende Holden Storm met de warme, leren bekleding en het dashboard dat in een ruimteschip leek thuis te horen. Ze sloegen af naar het even stille Reservoir Street, in het hart van de wijk Surry Hills. De koplampen schenen op de muren van de huizen en Bea kromp ineem bij de gedachte dat ze verscheidene bewoners zouden wekken.

Wyatt zette de auto stil en draaide zich in de richting van zijn moeder. 'Weet je zeker dat ik niet mee naar binnen hoeft?' De manier waarop hij zijn gordel omhield en de motor liet draaien, vertelde haar genoeg.

'Nee, echt, het gaat wel. Ga maar terug naar Sarah en Flora. Fijn dat je op dit tijdstip helemaal hiernaartoe wilde komen, Wyatt.'

'Weet je het echt zeker?'

'Absoluut. Het is zeker een halfuur rijden naar Manly. Wel thuis, lieverd.'

Ze voelde dat er iets van hem afgleed en realiseerde zich dat ook zij er tegenop had gezien samen een kop thee te drinken, moeizaam de tijd verdrijvend met oppervlakkig gepraat en lange stiltes.

Bea liep de trap op en stak de sleutel in het slot. Het was donker en leeg in het appartement. Peter had tien dagen in het ziekenhuis gelegen, en al was ze in die tijd twee keer even naar huis gegaan om te douchen en schone kleren aan te trekken, het appartement leek nu leger dan eerst, alsof de stenen aanvoelden dat hij niet meer thuis

zou komen. Ze liet zich op de bank zakken en bleef in het donker zitten. De vredige rust die bij de nacht hoorde, gaf haar troost.

Peters strandschoenen lagen nog in de badkamer. In de wasmand zat zijn pyjama, en zijn boeken lagen in twee nette stapels op zijn nachtkastje. Op de ene stapel de nog te lezen boeken en op de andere zijn favorieten, die hij graag dicht bij zich hield. *Het Jungleboek* van Rudyard Kipling, waar hij al sinds zijn tienerjaren dol op was, lag er ook tussen. Het riep herinneringen op aan een ander boek van Kipling, een andere man en een ander leven. Een lange man met een groene sjaal die met zijn vingers ter hoogte van haar hart de maat sloeg. Het was nu vierendertig jaar geleden, maar ze herinnerde het zich als de dag van gisteren.

Ze pakte een groen, zijden kussen en omhelsde het terwijl ze naar Peters spullen keek die nu allemaal overbodig waren geworden. Voorzichtig pakte ze zijn bril van de salontafel en hield hem tegen haar borst. Het was vreemd dat deze alledaagse voorwerpen ineens zo waardevol waren geworden. Ze huilde. Een gevoel van verlies en uitputting overspoelde haar. Ze huilde niet alleen omdat ze een geweldige man had verloren, maar ook omdat ze hem geen ware, onvoorwaardelijke liefde had kunnen geven.

'Het spijt me zo, Peter. Het spijt me zo verschrikkelijk.'

Bea deed voorzichtig een oog open en gluurde vanaf haar kussen naar de nieuwe dag. Flarden van een droom bleven in haar gedachten hangen; ze was terug in het verleden, op een groot schip met een breed dek, het geluid van muziek in haar oren. Haar jonge lichaam gekweld door het verlangen naar een aanraking van haar geliefde. Herinneringen aan dansen onder de sterren op een deinend schip. Hoe zijn katoenen overhemd aanvoelde. Zijn ogen die haar doordringend aankeken, haar volledige aandacht eisten. En zijn stem, laag en zelfverzekerd. De woorden die hij luid en duidelijk uitsprak tijdens een zwoele zomernacht terwijl de cicaden zongen en de vleermuizen boven hun hoofden vlogen. *Ik wil je meenemen. Ik wil een thuis voor je maken waar we vrij zijn om van elkaar te houden zonder veroordeeld te worden, zonder ons te hoeven verstoppen. Ik wilde dat ik met je kon trouwen, nu meteen. Ik zal je nooit laten gaan. Ik draag je voor altijd bij me, hier...* Met twee vingers had hij op zijn borst getikt, op het ritme van zijn hartslag.

Ze zuchtte. Het zonlicht dat door het open raam binnenstroomde, wierp schaduwen van de bloeiende boom op de houten vloer. Instinctief stak ze een hand uit naar de andere kant van het bed. Het was moeilijk te bevatten dat het alweer een jaar geleden was dat ze in die halfduistere ziekenhuiskamer afscheid had moeten ne-

men van Peter, maar de pijn was een klein beetje minder geworden. Ze werd nog steeds verrast door dit soort momenten, wanneer ze haar hand uitstak maar hij niet naast haar bleek te liggen, of wanneer ze hem wilde bellen met een of ander nieuwtje.

Met een licht schuldgevoel keek ze naar Peters kant van het bed. Zelfs na zoveel jaren kon ze van slag raken door een droom, een flard van een herinnering, een beeld, een woord. Ze brachten haar terug naar de tijd voordat ze Peter had leren kennen, de tijd voordat haar wereld was ingestort. Godzijdank was hij op haar pad gekomen. Hij had haar gered.

Ze sloeg de sprei terug en zette haar voeten op de plankenvloer. De pijpen van haar zijden pyjama gleden soepel langs haar benen en de wijdvallende mouwen bedekten haar armen. Ze vond het contrast tussen de roomwitte stof en de vage levervlekken op de rug van haar hand eigenlijk wel mooi.

De vintage zijden ochtendjas liet ze van zich afglijden. Daar was het te warm voor. Ze ging voor de passpiegel staan en strekte haar armen boven haar hoofd. Ze draaide haar hoofd naar links tot ze de bekende klik voelde in haar nek. Met haar handen om haar hoofd geklemd boog ze voorover en zo bleef ze een tijdje hangen tot haar rug net zo soepel was als haar pyjama. De oefeningen waren onderdeel van een routine die ze trouw iedere ochtend uitvoerde.

Toen ze de gordijnen openschoof, hield ze haar adem in. De aanblik van Reservoir Street beneden haar vervulde haar, zoals altijd, met blijdschap en opluchting. Ze woonde nu zoveel comfortabeler dan in dat akelige eenkamerappartementje waar ze zes jaar samen met Wyatt had gewoond. Zelfs nu, tientallen jaren later, huiverde ze nog bij de gedachte aan die kleine, benauwde kamer. Bij het zien van de steile straat, met aan weerszijden pastelkleurige victoriaanse rijtjeshuizen met prachtige smeedijzeren balkons, verscheen er een

glimlach op haar gezicht. Aan de overkant ploeterde een hardloper, met oordopjes in, heuvelopwaarts. Hij tilde zijn hand op bij wijze van groet. Grappig, iedereen kende haar vanwege haar zaak.

Ze zuchtte. Het beloofde een mooie, zomerse dag te worden en ondanks haar eenzaamheid had dit vroege tijdstip iets fijns. Ze genoot van de rust en de stilte voordat de drukte zou losbarsten. Ze was altijd een ochtendmens geweest en dat had zeker bijgedragen aan het succes van de Reservoir Street Kitchen. Voordat Kim en Tait aankwamen, had ze de lichten al aangedaan, de ovens voorverwarmd, de ketels gevuld, het brood klaargelegd en de bestellingen opgeborgen.

Bea wierp een laatste, liefdevolle blik op de kuil aan Peters kant van het bed. Ze hoopte dat het matras nooit meer zijn oorspronkelijke vorm zou aannemen zodat ze zichzelf kon wijsmaken dat hij alleen maar even weg was, om koffie te drinken bij The Rocks of de krant te halen. Het maakte het op de een of andere manier makkelijker als ze net deed alsof hij ieder moment terug kon komen.

De radio stond zachtjes aan en de kenmerkende stem van Alan Jones bracht haar op de hoogte van de laatste stand van zaken in de wereld. Het vrolijkte haar op. Wyatt en Sarah hadden nog steeds niets laten weten over hun plannen voor kerst, en ze vond het vreselijk dat ze daar afhankelijk van was. Ze probeerde zich er niet te veel van aan te trekken, maar eigenlijk baalde ze ervan dat ze elkaar hooguit een keer per maand spraken, vooral omdat ze daardoor ook veel te weinig contact had met haar sprankelende dertienjarige kleindochter, Flora, op wie ze dol was. De laatste jaren had ze er een gewoonte van gemaakt om twintig minuten eerder op Flora's verjaardag te komen zodat ze wat tijd met haar alleen kon doorbrengen. En ieder jaar, na Sarahs kerstbarbecue, gingen ze samen op het zand zitten kletsen. Bea vroeg dan aan Flora welke bands populair waren en Flora zei

dan plagend dat ze een oud omaatje was, ook al was ze pas net drienvijftig geworden. Het was geen diepgaand contact, maar Bea hield zich voor dat ze drukke levens hadden en dat weinig contact altijd beter was dan niets.

Ze zette een kop earl grey met een schijfje citroen en ging voor de geopende balkondeuren staan om van de warme ochtendzon te genieten. De lucht was azuurblauw en haar gedachten dwaalden af naar dezelfde tijd vorig jaar, toen het perfecte zomerweer zo'n contrast had gevormd met haar verdriet. Het was een week na Peters overlijden geweest en ze had op de bank gezeten, gekleed in een ingetogen auberginekleurige jurk. Ze werd als een bijenkoningin omringd door een zwerm gasten die allemaal een beetje aandacht van haar wilden. De truc was niet te lang met iemand te praten of te veel te zeggen: bij begrafenissen draaide het om korte, betekenisvolle zinnen. *Gecondoleerd met je verlies... Het is eigenlijk een zegen... Een verlossend heengaan... Het was een geweldige vent.* Het was allemaal een beetje op hetzelfde neergekomen en op dezelfde manier gebracht; het hoofd een beetje schuin, een bedroefde uitdrukking op het gezicht en met een zachte, bijna fluisterende stem.

De enige originele opmerking was van Flora gekomen, die de bijeenkomst meer als een feestje had gezien en die verfrissend genoeg geen idee had waarom het ongepast zou zijn hardop te lachen, te zingen of de vogels te voeren vanaf het balkon. Bea had gezien hoe Wyatt zijn dochter vanaf de andere kant van de kamer boos had aangekeken, wat waarschijnlijk effectiever was dan er iets van te zeggen. Ze beseftte dat Flora altijd al een beetje uit de pas had gelopen. En eerlijk gezegd was ze het helemaal met Flora eens: bij een begrafenis zou je iemands leven moeten vieren. Peters wake was veel te rustig geweest; het zachte gerinkel van glazen en de gedempte conversaties hadden haar een beklemmend gevoel gegeven. Ze had gezien hoe

Peters broer en zus fluisterend met elkaar hadden gesproken, met hun handen voor hun mond. Ze hadden hun wenkbrauwen opgetrokken en met hun hoofden geschud waardoor iedereen in de kamer zich buitengesloten en ongemakkelijk had gevoeld.

Het was geen geheim dat ze haar niet mochten en om heel eerlijk te zijn was ze ook bepaald niet dol op hen. Ze was de onvriendelijke behandeling bij hun eerste ontmoeting, jaren geleden, nog niet vergeten. Ze hadden nooit gezegd waarom ze zo op haar neerkeken, maar Bea vermoedde dat ze haar niet goed genoeg vonden voor Peter. Ze was zijn eerste vrouw en ook nog eens een stuk jonger dan hij; ze was pas vijfentwintig en hij al zevenenveertig. Vanuit het niets opgedoken met een klein kind en zonder respectabele achtergrond – ze was geen weduwe en had ook niet de zorg voor een verlaten kind op zich genomen – werd ze als minderwaardig gezien. Nu Peter op een rustig, zonnig plekje op de South-Head-begraafplaats, met uitzicht op de Tasmanzee, was begraven, sloeg hun afkeuring om in verbolgenheid. Bea wist wel waarom. Het leeuwendeel van de erfenis zou naar haar gaan. Niet dat het een enorm fortuin was, maar het was genoeg voor haar om comfortabel te kunnen leven. Nog iets waar ze haar lieve echtgenoot eeuwig dankbaar voor was.

Ze had rondgekeken in de kamer en bedacht dat de jonge Bea de aanwezigen zou hebben toegeroepen: *Zal ik jullie eens iets vertellen? Ik wil eigenlijk veel liever alleen zijn. Peter mocht de helft van jullie niet eens. Dus doe me een plezier en ga naar huis. Dan ga ik lekker wijn drinken en op mijn blote voeten dansen tot ik erbij neerval!* Maar zoiets zou ze nu niet meer roepen, ze had inmiddels geleerd dat het soms handiger was om niets te zeggen. En zo lukte het haar om het daaropvolgende uur clichés als 'de tijd heelt alle wonden' te doorstaan. Uit ervaring wist ze dat dat niet waar was. Vijfendertig jaar na dato ging haar hart nog steeds sneller kloppen als ze terugdacht aan

hoe ze zich aan haar geliefde had vastgeklemd en hem had gesmeekt haar niet te verlaten. De tijd had die wonden niet geheeld, hooguit een klein beetje verdoofd waardoor het makkelijker werd ermee te leven.

Bea schudde haar hoofd om de herinnering te verdrijven, nam een slokje van de thee en liep naar de bank. De twaalf zilveren armbanden om haar pols maakten een tingelend geluid. Peter had ze haar allemaal voor speciale gelegenheden gegeven en er een boodschap of uitspraak in laten graveren. In de armband die ze voor haar vijftigste verjaardag had gekregen stond: 'Je bent nu officieel oud. Welkom bij de groep!'

Ze glimlachte bij de herinnering aan zijn geweldige gevoel voor humor en wenste weer dat ze hem net zo veel liefde had kunnen geven als hij haar. Ze was gelukkig geweest met hem, hij was een goede vader geweest voor Wyatt en hij had haar geholpen bij het opzetten van de Reservoir Street Kitchen, het eetcafé waar ze zo trots op was. Maar hoe graag ze het ook anders had gewild, haar liefde voor hem was slechts een slap aftreksel van de gevoelens die ze voor haar eerste liefde had gehad. Ze herinnerde zich haar hand in de zijne terwijl ze over het houten dek liepen, met op de achtergrond een prachtige volle maan. Haar hart had een sprongetje gemaakt en haar voet had op de maat van de muziek meegetikt. Ze wilde dat die nacht nooit zou eindigen. Zachtjes liet ze haar vingers over het groene zijden kussen dwalen.

Nadat ze gedoucht had, föhnde ze haar dikke grijze haar droog en zette het vast in een knot. Ze deed rode lipgloss op en bracht een laagje mascara aan op haar lange wimpers. Terwijl ze een ketting uitzocht die bij de olijfgroene capribroek en de mouwloze tuniek paste, hield ze zich voor hoeveel geluk ze had gehad. Als Peter er niet was geweest, had haar leven er heel anders uitgezien. Ze trok haar petrol-

blauwe Converse gympen aan en probeerde de herinnering aan haar droom te verdringen.

Voor ze naar beneden ging om het eetcafé te openen, keek ze naar de foto die aan de muur hing en zei ze de woorden die ze de afgelopen 364 dagen iedere ochtend had uitgesproken. 'Het spijt me, Peter. Het spijt me.'

‘Goedemorgen, meneer Giraldi. Hoe is het met u?’ Bea zwaaide naar hem. Ze stond voor de grote tweedehands boekenkast waar ze net het houten miniatuurhobbelpaardje rechtzette dat naast stukgelezen exemplaren van *Little Women* en *Moby Dick* stond. Met haar vingers fatsoeneerde ze het kleine paardje in een poging nog wat te maken van de dunne manen.

‘Goed hoor, Bea, behalve dan dat er iemand aan mijn tafel zit!’ Hij deed zijn strooien gleufhoed af en priemde met zijn wandelstok in de richting van twee toeristen die bij het grote raam zaten. Wanneer het zonnig was, werd het raam opengezet en zat je vrijwel buiten, met goed uitzicht op alles wat er gaande was in Surry Hills, een van de levendigste wijken van Sydney. Het stel, dat zich van geen kwaad bewust was, zat gezellig te kletsen en te genieten van hun kruidige *iced chai latte*.

‘Hoelang blijven ze nog? Hebben ze al om de rekening gevraagd?’ riep hij in hun richting.

‘Dat weet ik niet, maar waarom gaat u niet lekker hier zitten? Dan praten we even bij en kunt u later altijd nog verhuizen,’ stelde Bea voor. Ze hoopte maar dat het stel, zij Engels en hij Amerikaans, het niet hadden gehoord. Ze hadden kreten van bewondering geslaakt toen ze binnenliepen. ‘We zijn dol op dit soort zaakjes,’ had

de charmante roodharige man uitgelegd. ‘Mijn vrouw en ik hebben elkaar namelijk in een eetcafé ontmoet.’ Hij lachte.

‘Kop dicht, Edd! Het interesseert niemand hoe wij elkaar hebben ontmoet!’ De vrouw bloosde en straalde tegelijk. Ze waren duidelijk heel verliefd.

‘Heb je nog meer troep gevonden?’ vroeg meneer Giraldi met een knikje naar het hobbelpaard, terwijl hij zijn hoed op een van de andere houten tafels legde en ging zitten.

Het paard was de nieuwste aanwinst voor Bea’s eigenzinnige interieur; haar kunstvoorwerpjes vormden een sterk contrast met de gepolijste betonvloer, de stalen balken en het veiligheidsglas van het pand. In zijn vorige leven was het gebouw een textielfabriek geweest en Bea en Peter waren hun tijd ver vooruit geweest door de industriële kenmerken van het gebouw te benutten. Ze hadden de verroeste katrollen, die als minitrans aan touwen langs het plafond hingen, gewoon laten hangen en de verweerde stenen en de beschadigde emailen lampen onderdeel gemaakt van het ontwerp. Een recensent had het interieur omschreven als ‘heerlijk onconventioneel, gedurfd en eclectisch’, waar ze zelf nogal om hadden moeten lachen, ze waren gewoon zuinig geweest! Dat was twintig jaar geleden.

Bea lachte. ‘Ik blijf het zeggen, meneer Giraldi: ten eerste is het geen troep, maar zijn het dierbare spulletjes. Ten tweede vind ik ze niet, ze vinden mij. Ik ben een soort magneet voor die voorwerpen, en ik vind dat ze de zaak mooier maken, vindt u ook niet?’

Hij bromde wat. Haar blik gleed over de ongewone verzameling spullen op de planken. De oude Europese bakkerskarren waren jaren geleden gekocht, op sommige zat nog aangekoekt meel dat helemaal was uitgehard. De wielen eronder waren roestig. Ze hadden heel wat ambachtelijke broden en gebak over bakkerijvloeren vervoerd, van het soort dat ze hoogstwaarschijnlijk graag zelf zou

serveren. In de hoek stond een antieke naaimachine op een rijkelijk versierd metalen onderstel. Koperen brandblussers werden als deurstopper gebruikt en aan de hoge muren prijken allerlei voorwerpen, variërend van de opgezette kop van een antilope tot een kinderstoel beplakt met uitgeknipte stripfiguren.

Ze glimlachte; elk voorwerp riep een bijzondere herinnering op of deed haar aan vrolijke tijden denken. 'Neem nou deze foto's.' Ze wees naar de muur waar een verzameling zwart-witfoto's hing, in allerlei verschillende lijstjes. Op een ervan stond een keurige heer uit de victoriaanse tijd met een nogal opvallende hoed. Er was een onscherpe foto van een groepje kinderen op blote voeten voor een armoedig gebouw, vlak om de hoek van Reservoir Street; ironisch genoeg zou je nu voor datzelfde gebouw een paar miljoen moeten neertellen. 'Al deze foto's heb ik tijdens mijn omzwervingen gevonden, in tweedehandswinkels en curiosakraampjes.'

'Dat is precies hetzelfde,' reageerde meneer Giraldi.

Bea gaf een klein knikje opzij. 'Dat mag dan zo zijn, maar ik heb heel veel plezier gehad tijdens die zwerftochten. En ik heb het gevoel dat ik ze red, al die foto's die niemand wil. Deze mensen waren iemands vader, iemands dochter. Ik moet er niet aan denken dat ze verloren gaan. Deze mensen hadden levens, ze waren belangrijk.'

'Denk maar niet dat die magere, vieze kinderen belangrijk waren!' zei Tait, die een hoofdbeweging naar de foto maakte omdat hij een groot, rond dienblad in zijn handen had.

Bea keek toe hoe hij de spullen op een tafel zette waaraan een groepje jonge meiden zat. Een gladde, witte theepot, witte mokken, een suikerstrooier in jaren-vijftigstijl en een glimmende etagère met daarop sandwiches met rivierkreeftjes en citroenmayonaise en vier stukken worteltaart met glazuur. De meisjes konden hun ogen niet afhouden van Taits gebruinde armen en brede borst. Peter had het

cynisch gevonden dat ze zo'n knappe, jonge surfer had aangenomen om haar klanten, voornamelijk vrouwen, te bedienen. Zelf vond ze het geniaal, en ze had gelijk gekregen. *Ik mis je zo, Peter.* Elke dag waren er wel momenten waarop ze hem zocht, aan hem dacht of iets met hem wilde delen en elke keer dat ze zich realiseerde dat hij er niet meer was, voelde ze die combinatie van schuld en rouw die haar zo'n leeg gevoel gaf.

'Eigenlijk vind ik al die kleine schoffies wél belangrijk, Tait. Het waren gewoon kleine kinderen, zij hebben hun geboorteplek of afkomst niet uitgezocht, en ook al zijn ze vuil, arm en mager, toch kun je aan hun gezichten zien dat ze eigenlijk best gelukkig zijn.' Ze liep naar de fotogalerij met al die voor haar onbekende mensen die al lang dood waren en wees er eentje aan. Een jongen van een jaar of zes, leunend tegen een deurpost. Hij rookte een pijpje en droeg een arbeiderspet. 'Kijk, je ziet de rimpels rond zijn ogen. Hij ziet er wat ouder uit dan hij is, maar hij lacht veel, dat kun je zien.' *Ik hoop maar dat het zo is, arm ventje.*

'Als jij het zegt.' Tait glimlachte zijn perfecte, witte tanden bloot, die bijna leken te glanzen tegen zijn gebruinde huid. In een automatisch gebaar streek hij een verdwaalde lok lang, stroblond haar achter zijn oren. Toen hij door de klapdeuren in de keuken verdween, zag Bea hoe de meisjes hem nakeken.

'Ik heb geeneens foto's van mijn eigen familie, laat staan van andermans familie,' bromde meneer Giraldi.

'Komen ze naar huis met kerst?' Bea plantte haar handen in haar zij, waarbij haar armbanden het vertrouwde gerinkel lieten horen. Het was vier weken voor kerst en overal werden plannen gemaakt.

'Giovanni en zijn gezin komen een paar uurtjes op bezoek. Claudia, Roberto en de kinderen komen op kerstavond langs, maar

Berta niet. Ze moet werken en blijft in Melbourne. Ik heb maar een klein appartementje en wil zelf niet reizen. Trouwens, ik wil graag op de plek zijn waar Angelica sliep en bovendien is er geen ruimte voor iedereen. Het zou leuk zijn om iedereen bij elkaar te hebben, maar het is zoals het is. Ik kan ze gewoon niet kwijt. Maar we gaan wel met elkaar praten via zo'n computerding, Gio weet hoe dat moet.' Hij maakte er een wegwuivend gebaar bij, alsof hij daarmee van het – technologische – probleem af was.

'O, daar ben ik ook slecht in. Ik ben al blij als ik mijn telefoon aankrijg, laat staan dat ik met een computer kan werken. Dat deed Peter altijd voor me.'

'Zeggen mensen nog steeds tegen je dat het makkelijker wordt?' Hij leunde op zijn wandelstok.

'Ja.' Ze knikte. Precies een jaar na zijn overlijden was ze naar het ziekenhuis gelopen en had ze over de neus van *Il Porcellino* gewreven en een muntje in de fontein gegooit.

'Ze liegen, allemaal. En ik kan het weten. Bij mij is het zeven-tien jaar geleden.' Hij haalde een grote, witte zakdoek tevoorschijn en wreef over zijn ogen.

'U zult haar wel missen.'

'Zeker.' Hij haalde even raspend adem, alsof de herinnering hem pijn deed. 'Ze was onze tolk, begrijp je wat ik bedoel?'

Bea vroeg zich af of hij Italiaans-Engels bedoelde, maar dat zou vreemd zijn want hij sprak uitstekend, accentloos Engels. 'Ik ben bang van niet,' bekende ze.

Meneer Giraldi keek omhoog, alsof zich daar ergens de perfecte uitleg bevond. 'Ze begreep me. Ze begreep ons allemaal. Berta is vaak afstandelijk en stil. Ik herinner me dat ik Angelica eens vroeg: "Waarom is Berta zo kil?" Ze klakte met haar tong alsof ik iets heel doms had gezegd en zei: "Ze is niet kil! Ze is gepassioneerd, warm

en liefdevol. Maar ze is zo verlegen en op zichzelf dat het haar kwelt, daarom gedraagt ze zich afstandelijk.'" Hij schudde zijn hoofd. 'Zonder haar mensenkennis zou ik mijn kinderen nooit hebben begrepen, en zij mij ook niet. Gio lijkt altijd boos, maar in werkelijkheid is hij bang. Claudia doet wel heel stoer, maar ze verbergt haar verdriet en huilt alleen als er niemand bij is. En ik? Ze heeft hen verteld dat ik wel fel overkom en hun gekke ideeën vaak afwijs, maar dat ik zonder aarzelen mijn leven voor ze zou geven. En ze had gelijk. Ik zou voor ze sterven.' Hij knikte.

Bea dacht na over wat hij had gezegd. Misschien konden Wyatt en zij ook wel een tolk gebruiken. 'Jullie waren een geweldig team volgens mij.' Ze glimlachte.

'O, dat waren we zeker. Zij was de verbindende factor. Ik weet zeker dat onze kinderen het niet zo lastig zouden vinden om met kerst naar huis te komen als zij er nog zou zijn. Ruimte of geen ruimte.' En hij fluisterde: 'Ik mis niet alleen haar wijsheid, maar ook haar knappe verschijning. O Bea, ze was adembenemend mooi. En ze kon dansen...' Zijn stem stierf weg en hij moest zich even herpakken. 'Dan hield ik haar hand vast en zwierden we samen op de muziek. Daar droom ik nog steeds van.'

Bea hoorde het geluid van trommels in haar hoofd en herinnerde zich hoe haar hart het ritme van de muziek had overgenomen.

'Het is gewoon niet hetzelfde zonder haar.' Hij haalde zijn schouders op.

Bea knikte. Ze wist dat hij het zo voelde. 'Wat wilt u hebben vandaag, meneer Giraldi?' Ze verborg haar handen in het blauw-wit gestreepte schort dat ze om haar slanke lichaam had geknoopt. Peter had ooit eens gezegd dat ze in haar skinny jeans met hoge Converse gympen van opzij net een golfclub leek. Het was bedoeld als compliment en zo had ze het ook opgevat. Zelfs nu werd ze nog wel eens

uitgebreid opgenomen door een jonge man, die dan teleurgesteld was als hij haar drieënvijftigjarige gezicht zag.

‘Ik neem wel een cappuccino en muesli met honing en fruit.’ Hij bestelde altijd op een toon alsof hij haar een plezier deed, als een aardige oom die het laatste plakje cake wel neemt.

‘Komt er aan. Een cappuccino en muesli voor meneer Giraldi!’ riep ze toen ze de keuken in liep.

Kim knikte en boog zich weer over het aanrecht waar drie sneden meergranenbrood lagen. Zoals altijd stak het puntje van haar tong uit bij haar mondhoek terwijl ze het brood geconcentreerd belegde met plakjes avocado. Haar hoge paardenstaart zwiepte heen en weer toen ze van het houten werkblad naar de koelkast ging en weer terug.

‘Wat ga je met Kerstmis doen?’ vroeg Tait aan Bea terwijl hij een stapel borden in de gootsteen zette. ‘Op bezoek bij je zoon?’

Bea pakte een koffiekkan van het rek en dacht na over een antwoord. Wyatt had haar nog niet echt uitgenodigd. Het verliep altijd hetzelfde in de aanloop naar een feestdag. Laatst ook weer met Flora’s verjaardag. Ze was wekenlang onrustig, wachtend op een uitnodiging die niet kwam, totdat ze het niet meer hield en zelf maar belde. Sarah nam dan op, deed overdreven vriendelijk, lachte alsof ze Bea maar een raar mens vond, en riep toen uit: ‘Natúúrlijk ben je uitgenodigd! Je bent van harte welkom. Je kunt toch wel, hoop ik?’ Het bracht Bea in verlegenheid. Ze wilde er heel graag naartoe maar was zich er pijnlijk van bewust dat ze zichzelf had uitgenodigd. Dat ongemakkelijke gevoel bleef ze dan vervolgens de hele verjaardag houden.

‘Ja, ik verwacht van wel,’ zei ze geforceerd vrolijk. ‘We hebben nog vier weken om plannen te maken. We zien wel hoe het loopt.’ Glimlachend schonk ze de koffie over in een blauwe, tinnen cafetière-

re, een zeldzame vondst die ze op de vlooiemarkt had gedaan.

‘En jij, Kim?’ Tait keek naar de jonge vrouw, die het bereiden van eten als kunstvorm zag en als een perfectionist met haar lange, slanke cellovingers in de weer was.

‘Ik... ik... m-mijn...’ Ze slikte. ‘Mijn vader en moeder komen hiernaartoe en gaan dan door naar mijn zus die in Gold Coast woont.’ Ze zuchtte van opluchting dat ze de hele zin eruit had gekregen.

Tait knikte en vroeg wijselijk niet door. Het bespaarde hen de tijd die ze nodig zou hebben om een antwoord te formuleren. Hij pakte de koffie voor meneer Giraldi en liep weg.

‘Wat is er in hemelsnaam mis met me, Bea? Ik kan gewoon niet normaal met hem praten.’ Kim gooide de vaatdoek op het aanrecht. ‘Ik krijg de woorden niet uit mijn strot. Hij denkt vast dat ik stotter.’

‘Dat doe je ook als je met hem praat,’ merkte Bea op.

‘Probéér te praten, zul je bedoelen! Je maakt het er niet beter op, Bea. Jeetje, hij is gewoon zo knap dat het mijn hersens aantast. Hij is gewoon helemaal perfect. Het is niet alleen dat ik niet met hem kan praten, ik weet ook niet wat ik tegen hem zou moeten zeggen.’ Kim pakte de pepermolen en maalde driftig boven de sandwiches. ‘Mijn vrienden vinden het hilarisch. Normaal ben ik een echte klets-kous, ze kunnen me niet stil krijgen, en ik ben grappig. Echt waar! Maar met Tait in de buurt klap ik dicht. Ten eerste is hij onbereikbaar omdat hij zo ongelofelijk knap is, en nu denkt hij ook nog eens dat ik een spraakgebrek heb. Grrr.’

Tait kwam de keuken weer binnen. ‘Voor wie zijn deze?’ Hij pakte de sandwiches op en keek Kim aan.

‘Eh... tafel... tafel... eh...’

‘Tafel twaalf,’ zei Bea behulpzaam.

Tait knikte, lachte naar Kim en liep weg met de bestelling.

Bea draaide zich om naar Kim, die met haar hoofd op het aanrecht bonkte en lachte.

3

Met gesloten ogen genoot Bea van het warme ochtendbriesje dat over haar gezicht streek. Ze zat op een opgevouwen trui onder een plataan in het Prince-Alfred Park, een van haar favoriete plekken. Het was er heerlijk als de zon scheen. Als ze naar links keek, zag ze de goed onderhouden groene gazons die naar het enorme zwembad leidden, en rechts had ze uitzicht op de stad, waar de Sydney Tower hoog boven uittorende. Hij deed haar denken aan een ruimteschip dat op een paal was geland. Het park lag op loopafstand van haar huis, ze hoefde alleen maar even Elizabeth Street door. De wandeling gaf haar de tijd om haar hoofd leeg te maken en te ontsnappen aan de drukte in de keuken. Terwijl ze daar in alle rust zat, hoorde ze de kinderen lachen in het buitenzwembad. Het was een van de heerlijkste geluiden die ze kende. Ze deed haar ogen open en glimlachte bij de herinnering aan Wyatt toen hij nog klein was en hoe hij haar kon wekken door alleen maar zijn hand zachtjes op haar wang te leggen. Hij sloop dan haar slaapkamer in en legde zijn kleine handje op haar huid. 'Wakker worden, mammiel!' zei hij dan heel dicht bij haar gezicht. Het was de allerfijnste manier om gewekt te worden. Ze zag hoe een jonge moeder achter haar peuter aanrende, het kind oppakte en onder kusjes bedolf. Het kleine meisje gilte en sloeg haar armen om haar moe-

ders nek. Bea voelde een knoop in haar maag bij de herinnering aan Wyatt toen hij die leeftijd had en al tevreden was wanneer hij bij haar kon zijn en voorgelezen werd. Het was een zware tijd geweest, maar in veel opzichten ook de mooiste periode van haar leven.

Ze probeerde zich te herinneren sinds wanneer hij niet meer aangeraakt had willen worden. Als kind klom hij graag bij haar op schoot en kustte haar op haar gezicht. Zelfs in zijn tienertijd had hij haar nog omhelsd bij aankomst en vertrek en sloeg hij nog zo af en toe een arm om haar schouder als ze samen over de promenade langs Manly Beach liepen. Ze was dol geweest op die spontane acties. Het was alsof hij trots was op haar, zijn jonge moeder. Misschien was hij ermee opgehouden toen hij Sarah had ontmoet of toen hij een dochter had gekregen, alsof hij maar van maximaal twee vrouwen tegelijk kon houden. Ze kon het zich niet precies herinneren en het deed er ook niet zoveel toe, het resultaat was hetzelfde.

Bea keek op haar horloge. Het was tijd om terug te gaan, het was bijna lunchtijd en dan hadden ze haar wel nodig. Toen ze tegen de steile heuvel van Reservoir Street opliep, viel het haar op dat ze bij de vintage-kledingwinkel aan de overkant Chinese lantaarns achter het raam hadden opgehangen en een bord met 'Vrolijk Kerstfeest' aan de deur. Bij het zien van kerstversieringen werd ze altijd vrolijk. Ze besloot dat ze met hen mee zou doen en later die dag de doos met feestverlichting uit de kelder zou opdiepen. Ook was het dan weer tijd voor de enige rommelmarktvondst waarmee ze met kerst het eetcafé versierde. Het was een lijstje van zink, met een foto van een victoriaanse dienstbode met een wit kapje op, die de dunne kaarsen op een nogal karige kerstboom aanstak. Het meisje keek droevig, alsof ze zich afvroeg waarom zij al het werk moest doen en niet van de boom of de berg pakjes eronder mocht genieten.

Ze liep de keuken in waar Kim over het aanrecht gebogen

stond, zich concentrerend op een couscoussalade met geroosterde groenten en granaatappelpitjes. Bea waste een grote bos waterkers onder de koude kraan. Ze hield van het gevoel van de zachte blaadjes in haar handen. De waterkers was bestemd voor de sandwich met gerookte zalmsnippers, die vandaag buiten de kaart om werd geserveerd. Ze zou er een pittige citroen-paprika-aioli bij maken, die perfect bij de dubbel gebakken, grove frieten paste. Ze zag het al helemaal voor zich. De gedachte aan het eten dat ze zou gaan serveren stemde haar intens gelukkig.

Kim doorbrak de stilte. 'Hé baas, had je al gezien dat er een brief voor je is gekomen? Een echte, met de hand geschreven brief, uit Schotland? Ik ben zo benieuwd wat erin staat.' Kim zwaaide met de crèmekleurige envelop en legde hem op het aanrecht. 'Hij werd bezorgd toen je weg was. Als ik genoeg tijd had gehad had ik hem opengestoomd en gelezen.' Ze knipoogde.

'Uit Schotland?' vroeg Bea zachtjes, terwijl ze de kraan dichtdraaide en moeizaam slikte. Langzaam droogde ze de waterkers in haar hand. Haar vingers trilden.

'Gaat het, Bea? Je ziet een beetje bleek.'

Ze zag Kims bezorgde blik en begon te ratelen terwijl ze de waterkers op de snijplank legde. 'Ja! Ja natuurlijk. Ik zat alleen te denken aan... de lunch,' loog ze. 'Of zalm nou wel zo'n goed idee is, of dat we beter halloumi met uienchutney kunnen doen of iets anders.' Het klonk geforceerd en niet overtuigend.

'Kom op, maak 'm open! Ik sterf van nieuwsgierigheid. Ik ken helemaal niemand in Schotland. Nou ja, behalve Ewan McGregor dan. Als die brief van hem is, wil ik zijn adres. Alsjeblieft!' Kim lachte.

Bea droogde haar handen aan een theedoek en veegde ze ook nog eens af aan haar schort. Ze pakte de envelop en liet haar ogen

over het kriebelige handschrift glijden. Met haar duim streek ze over de postzegel. Even aarzelde ze voor ze de envelop omdraaide en de achterkant bekeek, die onbeschreven was. Ze wurmde haar vinger onder de klep en schoof hem van links naar rechts. Voorzichtig maakte ze de envelop open. Ze hield haar adem in en draaide zich om zodat zowel haar gezicht als het papier van Kim afgewend waren.

Ze ademde diep in, forceerde een glimlach en liet toen opgelucht haar schouders zakken. 'Nou, het is van een dame die een koffietentje in Edinburgh runt.'

'En wat wil deze dame? Een baan? Wel een beetje ver reizen, hè?' Kim was goed op dreef vandaag.

'Nee.' Bea las de brief vluchtig door. 'Geen baan. Ze heeft blijkbaar een soort clubje, een genootschap...'

'Dat klinkt geheimzinnig. Vertel verder!' Kim leunde over de schaal met de geroosterde pompoen, bietjes en sjalotjes en strooide er zwarte peper en een beetje oregano over.

Bea lachte moeizaam en probeerde haar stem niet te laten bibberen toen ze zei: 'Dan moet ik je toch teleurstellen, want dat is het niet.' Ze las geconcentreerd verder en sprak sommige woorden hardop uit. 'Ze heeft een forum voor eigenaren van koffietentjes, tearooms en eetcafés over de hele wereld. Ze wisselen recepten uit en sturen elkaar foto's en zo, via internet.' Bea keek op. 'Dat zou best leuk kunnen zijn, een eetcafé runnen is toch een beetje eenzaam soms.'

'Je wordt bedankt.' Kim stak haar hand op en lachte.

'Ik bedoel niet elke dag.' *Ik bedoel 's ochtends vroeg of 's avonds laat wanneer ik alleen ben. Dan ben ik soms eenzaam...* 'Maar als ik bijvoorbeeld over uitbreiding wil nadenken of andere zakelijke beslissingen moet nemen kan het best handig zijn om met mensen in vergelijkbare omstandigheden te praten en te horen hoe zij het zien.'

'O, een wereldwijd forum, dat klinkt geweldig leuk! Al denk ik

dat het online gedeelte nog wel eens lastig voor je zou kunnen zijn!'

'Je wordt bedankt,' kaatste Bea terug, maar ze wist dat Kim gelijk had. Hoewel... ze werd er steeds handiger in. Ze kon de computer nu al zonder hulp aan- en uitzetten. 'En wie weet krijgen we nog goede recepten uit Tokio of Toulouse!'

'Toulouse? Dat worden dan worstjes. Zijn er eigenlijk leden uit Tokio en Toulouse?'

'O, ik heb geen idee, maar het zou kunnen. Ze kunnen overal vandaan komen. Florida of Berlijn.'

'Berlijn? Nog meer worst. Volgens mij is het een worstenclub!' Kim gniffelde.

Bea vouwde de brief op, stak hem terug in de envelop en borg hem op in de zak van haar schort. 'Het is een heel leuke brief eigenlijk. Ze klinkt echt enthousiast over het project. Ze zegt dat ze een recensie over ons heeft gelezen op die Tripdinges-website en dat ze daarom contact met me heeft gezocht. Ze heeft me ook uitgenodigd om eens naar Edinburgh te komen. Heel schattig, alsof ze hier om de hoek zit in plaats van tienduizend kilometer verderop.'

'Hoe heet ze?'

Bea pakte de brief er weer bij en liet haar vinger afwezig langs de zinnen glijden. 'Alex. Alex McKay.'

'Kim glimlachte. 'O, mevrouw McKay! Heerlijk! Ik zie haar al voor me. Ik denk dat ze klein en dik is van al dat worst eten, ze heeft een permanentje, een bril met gouden montuur, roze glitternagellak, en ze is dol op katten!'

'Wie zegt dat ze dik of oud is? Misschien is ze wel heel knap en elegant!' zei Bea.

Kim schudde haar hoofd. 'Nee hoor. Ik zie haar helemaal voor me. Ze is ongelooflijk dik en verzot op katten! En ze heeft sowieso geen sociaal leven als ze tijd heeft om berichtjes over worstjes te stu-

ren aan mensen in Tokio en Toulouse!’

‘Misschien denkt ze ook wel zo over mij!’ Bea zette haar handen in haar zij.

‘Echt niet! Je ziet er geweldig uit! Ik ben eigenlijk nogal teleurgesteld dat het niet Ewan McGregor is die je uitnodigt voor de thee. Ik hoopte dat je me mee zou nemen. Hij ziet er heerlijk uit.’

Bea tuitte haar lippen en keek Kim aan. ‘Ik dacht dat je alleen oog voor Tait had?’

‘Ssst!’ Ze wuifde met haar hand en keek naar de deur. ‘Straks hoort hij je nog.’

‘Nou en? Dan weet hij wat je voor hem voelt en misschien hoeft je dan niet meer te stotteren en komt er eindelijk wat schot in het gedoe tussen mijn twee favoriete werknemers.’ Bea glimlachte.

‘Ten eerste zijn wij je enige twee werknemers, dus dat telt niet echt. En ten tweede is hij echt niet geïnteresseerd in mij! Heb je Janine gezien, zijn vorige vriendin? Ze was oogverblindend mooi met haar lange benen. Ik ben niet zijn type. Zie je het al voor je? Ik na mijn repetitie met mijn cello onder mijn arm en hij met zijn surfplank?’ Kim zuchtte. ‘Dat gaat echt niet gebeuren.’

‘Ik zie het eigenlijk wél voor me. Je moet meer zelfvertrouwen hebben, Kim. Je bent een prachtige jonge vrouw. En wie niet waagt, die niet wint. Je kunt niet alsmaar aan de zijlijn blijven staan in de hoop dat dingen jouw kant op komen. Je moet moed verzamelen en ervoor gaan!’

‘Ik weet het. Maar ik heb niet zozeer moed nodig als wel dertig centimeter extra lengte en de borsten van Janine! Dan zou het allemaal veel makkelijker zijn. Ik bedoel, stel je voor dat ik ervoor ga en hij me ter plekke afwijst. Dan kunnen we toch niet meer samenwerken? Ik zou elke keer als ik hem zag door de grond willen zakken!’

‘En wat is het verschil met hoe het nu gaat?’

Kim zuchtte. ‘Ander onderwerp, oké? En ik meen het, Bea, je bent echt geweldig, een van de leukste vrouwen die ik ken. Je bent echt heel cool.’

Bea lachte. ‘Dat zeg je alleen maar omdat ik je baas ben.’

‘Klopt. Maar gelukkig meen ik het wel. Je bent een aantrekkelijke dame, ook al gedraag je je alsof je honderdendrie bent.’

‘Honderdenvier bedoel je zeker.’

‘Wat is honderdenvier?’ Tait liep binnen om het schoolbord met de specialiteiten te halen. Een heerlijke soep van zomergroente en een hartige taart van cashewnoten, linzen en quinoa met een pittige yoghurt dressing.

‘Ik bedoelde alleen... n-niet... Bea’s brief, alleen... ze...’ Kim bloosde en zwaaide met het mes alsof ze daardoor beter zou gaan praten.

Tait staarde haar even aan voor hij wegliep met het schoolbord.

‘Shit!’ riep Kim.

‘Ik mag dan honderdenvier zijn, dat verstond ik nog prima!’ zei Bea.

In de rustige uurtjes halverwege de middag haalde Bea diep adem en pakte de doos met kerstversiering uit de kelder. Met een scherp mes sneed ze het plakband door, zich ervan bewust dat Peter degene was geweest die de doos de laatste keer had dichtgeplakt. Ze wond het plakband om haar vingers met het idee dat zijn vingerafdrukken er waarschijnlijk nog op zouden zitten en ze hem zo weer een beetje bij zich had. Ze stond op het punt de doos open te maken toen een golf van verdriet haar overspoelde. *Wanneer ik deze doos straks weer inpak zijn de feestdagen voorbij en heb ik voor het eerst zonder jou kerst gevierd. Ik heb er vorig jaar, vlak na je overlijden, helemaal niet aan gedacht de versiering op te hangen. Ze zijn nu nog zo met jou*